

децата, останали случайно въ селищата, или настигнати по планинските друмища. Писъци и огнени езици се издигнаха към синьото небе, въ което върваха българите. Но пощада за тях нямаше. Навсѣкжде кръстопоклонниците безмилостно избиваха, запалваха, опустошаваха.

Минаха Хемусъ, настѣпиха въ Мизийските полета. Никифоръ, синъ му Ставракий, военачалниците и цѣлата опиянена отъ кръвъ, вино и плячка войска ликуваха: бѣ заплашена престолнината на Крума, безъ да се мѣрне негова войска.

Отъ това, обаче, се бѣ разтревожилъ Византий: не му харесваше това небивало изчезване на българи и славяни, които бѣха прочути войници. Не, тука се криеше нѣкаква хитростъ! И Византий каза това на императора. Никифоръ кипна. Военачалниците изругаха приятеля на императора, доволни отъ глупостта, която той направи за да изгуби разположението на силния василевсъ. Даже синъ му Ставракий, за да усмѣе страхливеца, пусна една отъ своите маймуни въ шатрата му, когато спѣше. Византий се изплаши отъ неочаквания нощенъ гостъ, и въ сѣня си грабна орѣжие и рани маймуната. Ставракий люто се разгнѣви. . . На сутринята Византий изчезна заедно съ хазната на императора, който получи прощално писмо отъ своя довѣрителъ.

...Отивамъ при по-силния — пишеше му той, — защото ти, о неразумни, ще бждешъ победенъ. . ."

Тръпка полази по тѣлото на Никифора, но той изгори писмото и повели да се нападне Плиска.

И престолнината бѣ страховито напусната. Пратеници отъ българския ханъ се явиха: тѣ молѣха за миръ. Никифоръ ги наби на колове. И влѣзе въ престолнината на българското ханство, кждето вече грабѣха неговите войници.

Той се отправи за богатите дворци, и намѣри невиджани съкровища. Частъ отъ тяхъ бѣха ограбени и императорътъ, като подозрѣ близките си съветници, повели всичко да се натовари и отнесе само за него.

Синъ му Ставракий и военачалниците пируваха. Пиеха, грабѣха, рушаха и войниците. Императорските тѣлопазители, пияни отъ ханското питие сиджу, ходѣха съ горящи факли въ подземията на обширните дворци. Така слизайки по стѣлбища, тѣ намѣриха ханската звѣрилница. Въ нея бѣха затворени мечки, вълци, но имаше и единъ голѣмъ и много красивъ лъвъ. Пияните ромеи се събраха предъ клетката на величественния звѣръ и почнаха да го дразнятъ. Животното, оттеглило се въ дѣното, свирепо рѣмжеше. Внезапно